

ЧРЕЗ

ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

1549
MMS

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО
ИКОНОМИЧЕСКА
ПОЛИТИКА И ТУРИЗЪМ
Г-Н ПЕТЪР КЪНЕВ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КЪНЕВ,

На основание чл. 83, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, внасяме предложения между първо и второ гласуване за изменение и допълнение в Законопроекта за марките и географските означения, вх. № 902-01-29, както следва:

1. В чл. 11, ал. 3 се изменя така:

„(3) Разпоредбите на ал. 1, т. 8, 9, 10 и 11 не се прилагат при съгласие на съответния компетентен орган, който отговаря на запитването на Патентното ведомство в двумесечен срок от получаването му. Предоставеното съгласие не освобождава заявителя от произтичащи от други закони задължения при използването на обектите по ал. 1, т. 8, 9, 10 и 11.”

Мотиви:

С чл.11, ал.3 от законопроекта е въведено изискване при необходимост от съгласие за издаване на индивидуален административен акт от друг административен орган, представянето му да е задължение на заявителя: „Разпоредбите на ал. 1, т. 8, 9, 10

и 11 не се прилагат, когато заявителят представи доказателства за съгласие на съответния компетентен орган.”

В действащият Закон за марките и географските означения /ЗМГО/ чл.11, ал.3 не предвижда специален ред за изискване на съгласието: „Разпоредбите на ал. 1, т. 8, 9, 10 и 11 не се прилагат при съгласие на съответния компетентен орган.” Следователно, до момента за изискването на съгласие е бил приложим общият ред на чл. 53 от АПК, независимо дали е бил спазван от Патентното ведомство или не. Съгласно тази разпоредба на кодекса, когато специален закон изисква съгласието или мнението на друг орган и ако не е предвидено друго, административният орган, водещ производството, търси незабавно съдействието на този орган. Другият орган отговаря на запитването в срок, определен от водещия производството орган, но не по-дълъг от 14 дни. Ако другият орган не се произнесе в срок, това се приема като съгласие от негова страна.

Считаме, че съгласието по чл. 11, ал. 3 от ЗМГО следва и занапред да бъде търсено от Патентното ведомство, съгласно общото правило на чл.53, ал.1 от АПК. Въвеждането на специален ред за търсене на това съгласие – от заявителя, а не от водещия производството административен орган – е в нарушение на обществения интерес и представлява отстъпление от принципа на служебното начало.

Чл.11, ал.1, т.8, 9, 10 и 11 от ЗМГО защитават обществения интерес във връзка с използването на държавни символи, символи на международни междуправителствени организации, официални гаранционни знаци, културни ценности и др. знаци с висока обществена значимост. В този контекст, допускането на регистрация на марка, съдържаща такива знаци, също следва да защитава обществения интерес, а не частния интерес на заявителя. Затова тълкуването на чл.11, ал.3 от ЗМГО в съответствие с неговата цел предполага съгласието да бъде търсено на институционално равнище. Решаващият орган не следва да абдикира от активното закриляне на обществения интерес, което му вменява принципът на служебното начало и в замяна да прехвърля това си задължение на частните лица - защитата на обществения интерес е функция на държавните органи, не на частните лица. Отделно, предназначението на съгласувателната процедура е предоставяне на обективна институционална преценка в област, в която решаващият орган няма нужната експертиза – а тази преценка също трябва да съвпада с обществения интерес, откъдето е неприемливо да се счита, че тя може да се повлияе в една или друга посока от предложена от заявителя на марката обосновка, в защита на частните му интереси. Органите, оторизирани, да предоставят съгласие по чл.11, ал.3 трябва да проверят дали личният интерес на заявителя съвпада с обществения на базата на тяхната експертиза, а не на базата на доводи и/или доказателства, посочени от заявителя.

Следва да се има предвид обаче, че предвид високия обществен интерес, който представляват посочените в чл.11, ал.1, т.8, 9, 10 и 11 от законопроекта, съответният **предоставящ съгласието си орган е необходимо да разполага с по-дълъг срок от предвидените в общата разпоредба на чл.53, ал. 2 от АПК 14 дни** да прецени дали да се съгласи съответният знак да е част от регистрирана търговска марка. Считаме, че подходящият за такова решение срок би могъл да бъде **2-месечен**.

На последно място, нормите относно съгласието на компетентния орган би следвало да включват и уточнение, че даването на съгласие за регистрация на марка, включваща някакъв знак по смисъла на чл. 11, ал.1, т.8, 9, 10 и 11 **не освобождава заявителя от евентуалните произтичащи от други закони негови права и задължения за използването на тези знаци**. По този начин **ще се преодолее дългогодишната колизия** между предоставяното по реда на ЗМГО монополно право на използване на търговски марки, включващи знаци по смисъла на чл. 11, ал.1, т.8, 9, 10 и

11 и произтичащите от други закони задължения за лицата, използващи знаците по чл. 11, ал.1, т.8, 9, 10 и 11.

2.1. В чл. 12, ал. 4 се изменя така:

„(4) При опозиция, подадена от действителния притежател на нерегистрирана марка, която се използва в търговската дейност на територията на Република България, не се регистрира марка, когато тя е идентична или сходна на нерегистрираната марка и е предназначена за стоки или услуги, които са идентични или сходни на тези, за които нерегистрираната марка се използва и във връзка с които за нея е подадена заявка за регистрация, при условие че нерегистрираната марка е действително използвана преди датата на подаване на заявката за регистрация или датата на приоритета на по-късната марка.“

2.2. В чл. 36, ал. 7 се заличава.

Мотиви:

Опозицията, респективно заличаването подадено на основание по-ранна нерегистрирана марка е една от най-дискутираните материи сред професионалистите в областта. Факт е, че близо 7 години след влизането в сила на нормата дори Патентно ведомство има разнопосочна практика по въпроса. Не е налице дори единно виждане дали в случая се касае за търговско или номинално използване на знака преди подаване на марката-обект на опозиция, а това са съществени елементи на нормата, които с оглед правната сигурност следва да бъдат разглеждани и прилагани еднозначно. Възприемането по аналогия на европейската практика също е неудачно, тъй като Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз на съдържа аналогична норма.

Предложеният текст на чл.12, ал.4 е разписан каузално и не отчита редица важни особености свързани с използването на по-ранна нерегистрирана марка, като очевидно цели улесняване на администрацията за сметка на правата и интересите на действителния притежател на марката. Така например поставеното ново изискване освен доказателства за използване в търговската дейност на територията на Република България на по-ранната нерегистрирана марка през периода, предхождащ датата на подаване на заявката - обект на опозицията, опонентът да представи и доказателства, че използването е продължило и към датата на подаване на опозицията **не отчита т.н. сезонен бизнес, като например хотелерството и ресторантьорството в големите курортни комплекси, в които извън активния сезон голяма част от хотелите и ресторантите, а така също и магазините са затворени и не функционират.** Предложеният от Министерски съвет текст означава, че опозиции свързани с такива марки могат да се подават също само сезонно - в периода на активния туристически сезон, тъй като само тогава опонентите ще могат да отговорят на новото изискване за използване на марката към момента на подаване на опозицията.

По същия начин стои въпроса с чл.36, ал.7, който освен всичко друго не отчита, че притежателя на регистрирана марка разполага с иск за преустановяване на нарушението и дори нещо повече, с възможност за допускане и налагане от съда на привременни мерки – забрана за използване на марката предмет на нарушение, посредством които (при новото изискване) да осуети подаването на искане за заличаване.

Тези две хипотези са напълно достатъчни за да бъдат променени респективно отхвърлени текстовете на чл. 12, ал. 4 и чл. 36, ал. 7 във вида в който са предложени

като такива поставящи част от действителните притежатели на марки в неравноправно положение спрямо останалите и което е по-важно – реално застрашаващи и дори увреждащи техните права, без срещу това да стои какъвто и да е засегнат или застрашен обществен интерес.

Обезпокоителното в случая е, че идентични по смисъл текстове бяха предложени от Патентно ведомство и в Проекта на ЗМГО подложен на обществено обсъждане (чл. 57, ал. 3 и чл. 76, ал. 2 от проекта), като срещу тях бяха изложени горепосочените възражения. В справката за отразяване на становищата, получени след проведени обществени консултации на проекта на Решение на Министерския съвет за приемане на Закона за марките и географските означения (стр. 75) е посочено, че възраженията се приемат и чл. 57, ал. 3 и чл. 76, ал. 2 отпадат. По същество, обаче това не е така, а предложенията просто са преместени в други текстове на закона, с което умишлено се избягва излагането на мотиви защо становището по тези текстове не се приема. Подобен подход явно цели заобикаляне на нормите на ЗНА (чл. 26, ал. 5) изискващи от органа съставител на закона да изложи обосновка защо не приема дадено предложение, каквото в случая не е направено. Нито в първоначалния проект, нито във внесените в Народното събрание такъв няма съображения какво налага въвеждането на посоченото по-горе допълнително изискване към опонента, което както бе посочено, поставя част от опонентите в неравностойно положение.

3. В чл. 13, ал. 2, т. 4 се изменя така:

„4. използването в качеството на марка на търговско или фирмено наименование или на част от търговско или фирмено наименование;“

Мотиви:

Съгласно предвидената в законопроекта разпоредба – *„използването на знака като фирма или като част от фирма;“* - използването на марката като фирма или част от фирмено наименование е обстоятелство, което маркопритежателят може да забранява във всички случаи. При наличието на съвпадение, на търговците може да бъде забранявано да използват фирмените си наименования безусловно.

Търговската марка и търговското/фирменото име са различни обекти на индустриална собственост, съгласно чл. 6, 7 и 8 от Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост и имат различни функции: фирменото име отличава търговеца от останалите търговци, а марката – търговския произход на едни стоки или услуги от търговския произход на други стоки или услуги. Затова в практиката си общностните съдилища допускат приравняване на последиците от използване на знак, който по естеството си не е марка /например фирменото име по естеството си не е марка/ с последиците от използване на знак, който е марка при условие, че знакът, който не е марка, е използван в качеството на марка, тоест е използван с цел да указва търговския произход на стоки/услуги, не на други обстоятелства. Оттук, за да се зачете използването на фирменото наименование за използване на марка, е необходимо фирменото име да е използвано в качеството на марка – тоест с цел да отличава едни от други стоки или услуги, а не на едни търговци от други.

Според настоящата редакция на всеки търговец може да бъде забранявано безусловно да използва своето фирмено наименование и използването такова ще е нарушение на търговска марка, когато фирменото наименование се състои от или

съдържа чужда марка и фирмата се използва за идентични или сходни на марката стоки или услуги. Нарушението може да бъде установявано както от самото Патентно ведомство по пътя на административно-наказателните разпоредби на чл. 127 ЗМГО, така и чрез исковото производство в СГС по силата на чл. 116, ал. 1, вр. чл. 113, ал. 1 ЗМГО. Освен забрана занапред да се използва фирмата, търговецът ще търпи и сериозни имуществени санкции.

ВКС също е имал възможност да се произнесе кога е налице нарушение на марка посредством фирма по реда на чл. 290 от ГПК с решение № 215/2013 г. по т.д.№ 1023/2012 г., I т.о., в което се казва: "Следователно, в съответствие с дадения в реш. № 154 / 08.12.2009 год. по т. д. № 194/ 2009 год. на ВКС, II т.о. отговор и тук наведените съображения за понятието „недобросъвестност., , вкл. съобразно решение на Съда на европейските общности от 11.09.2007 год. по дело C 17 / 06 / C. S. v/s C. SA, с тълкувателен относно приложението на чл. 5, пар. 1, б. "а" и чл. 6, пар. 1, б."а" от Първа директива 89/104 на ЕИО характер, отговорът на поставения правен въпрос е: Простото регистриране на търговско /фирмено/наименование, идентично или сходно на притежавана от друг правен субект търговска марка, за идентични или сходни стоки и/или услуги с тези – предмет на търговската дейност на регистриращия фирменото наименование търговец, не изчерпва състава на нарушение правото на търговска марка по смисъла на чл.13 ал.1 ЗМГО. Такова ще е налице в случай, че начинът на използване на регистрираното фирмено наименование е от естество да накърни присъщите на търговската марка функции, а именно: използвано е по начин, свързващ го с предлаганите стоки/услуги - придаващ му характеристика на знак за тяхното индивидуализиране по произход и създаващ вероятност от объркване на потребителя, която включва възможност за свързване на фирменото наименование използвано като знак и търговската марка."

Макар това решение да цитира първата директива 89 / 104 на ЕИО, цитираният текст изяснява и потвърждава разума и условията, при които следва да се приеме за нарушение използване на фирмено наименование в законопроекта, вместо да се достига до простото преписване на новата Директива 2015/2436.

4. В чл.16, т. 1 се изменя така:

„1 .своето име или адрес.“

Мотиви:

Отпадането на частта *„когато третото лице е физическо лице“* от текста на чл.16, т.1 е с оглед съответствието на този текст с предложената промяна на текста на чл. 13, ал. 2, т. 4 (вж. мотивите по т. 3 по-горе).

5. В чл. 34 се създава нова ал. 5 :

„(4) Отказът се разглежда след приключване на всящо производство за заличаване или отмяна на регистрацията по чл.35 или чл.36, освен ако за вписване на отказа не е налице писмено съгласие на молителя по всящото искане за заличаване или отмяна.“

Мотиви:

С въвеждането на норма с такова съдържание ще се избегне възможна злоупотреба с права, доколкото отказът има действие за напред (от вписването му в Държавния регистър), а заличаването и отмяната обратно действие. Евентуално

заличаване или отмяна би осуетило претенциите за обезщетение за вреди от неправомерно използване на марката, които биха били допустими за периода преди отказа, дори след прекратяване на регистрацията поради отказ от правото върху марка. Предложеното по-горе решение повишава правната сигурност и степента на предвидимост на производствата по заличаване или отмяна на регистрацията на марката, но с оглед евентуалното по-бързо приключване на споровете се предлага при всяко искане за заличаване или отмяна, отказът от право върху марка да е допустим със съгласието на молителя по искането за заличаване или отмяна. Изложената от Патентно ведомство обосновка в справката за отразяване на становищата, получени след проведени обществени консултации на проекта на Решение на Министерския съвет за приемане на Закона за марките и географските означения срещу това предложение е неоснователна (стр.71), тъй като прекратяването на регистрацията на марката по реда на чл. 34 би рефлектирало негативно върху правния интерес (където се изисква такъв) от водене на производство по чл. 35 и чл. 36, както и във всички случаи върху предмета на такова производство, съответно би направило производството по заличаване или отмяна лишено от предмет и като такова подлежащо на прекратяване. Чл. 57, т. 2 от Регламент (ЕС) 2017/1001 съдържа аналогичен на предложението по-горе текст, изхождайки именно от тези мотиви.

6. Чл. 56 и чл. 74 се заличават.

Мотиви:

Направеното предложение за **обединяване на производствата по опозиции и искания за заличаване или отмяна е необосновано, а по същество погрешно.** Ако целта е ускоряване на производството, то е крайно съмнително дали тя ще бъде постигната, като обаче със сигурност обединяването ще доведе до затруднения при постановяване на решението и неговото обжалване по съдебен ред, включително ще създаде сериозна опасност от издаване на различни решения по идентични казуси между едни и същи страни, при които в единия случай в производството участва трето лице, а в другия не. Доколкото всяка една от страните в производството има достъп до материалите по него, обединяване на производства особено между конкуренти създава опасност от нарушаване на бизнес интересите на страните. Субективната преценка на административния орган относно това дали ще бъдат или не застрашени интересите на страните не е достатъчна гаранция за тяхното съблюдаване, още повече че страните не могат да се противопоставят на акта, с който производствата се обединяват, доколкото същия като непреграждащ хода на производството не подлежи на самостоятелен съдебен контрол. До обединяване на производства по опозиция следва да се стига само със съгласието на всички страни по тях и само когато основанията и по-ранните права са идентични. Във всички други случаи обединяване е недопустимо, доколкото всеки опонент предявява права на собствено основание, респективно изходът от опозицията може да бъде различен за различните опоненти (в този смисъл Определение № 788 от 19.01.2018г. по адм. дело № 14500/2017г. VII отд. на ВАС). Освен това, не следва да се приравняват случаите на искания за заличаване на марката по чл.11, които се основават на принципната недопустимост на закрилата на знака с тези по чл.12, които се основават на по-ранни права. Упражняването на последните е субективна преценка на техния притежател и по всяко време може да бъде оттеглено. Фактите, които пораждаат, изменят или погасяват правото на искане за заличаване от двете групи са свършено различни и дори, най-често, нямат връзка помежду си.

От направеното без каквато и да обосновка предложение се остава с впечатление, че то се прави единствено с цел облекчаване работата на администрацията, без обаче да се отчитат интересите на участващите в производството страни. В крайна сметка, ако ведомството е последователно в своята практика, броят на опозициите и заличаванията е без съществено значение, доколкото за всяко едно от тях молителят е заплатил разходоориентирана такса. В този смисъл предложеното обединяване, което не съществува дори в производствата по опозиции и заличавания пред EUIPO по-скоро ще създаде нови, отколкото да реши съществуващи проблеми.

7.1. В чл. 57, ал. 4 се изменя така:

„(4) Когато в срока по ал. 1 не бъде депозирано споразумение, на заявителя се предоставя двумесечен срок за отговор по опозицията и доказателствата, ако такива са представени“.

7.2. В чл. 57, ал. 5 се изменя така:

„(5) Отговорът на заявителя се предоставя на лицето, подало опозицията, за даване на становище в едномесечен срок.“

7.3. В чл. 57, ал. 7 се изменя така:

„(7) След изтичането на срока по ал. 6 съставът по опозиции пристъпва към разглеждане на опозицията, на отговорите на заявителя, на становището на опонента и на доказателствата, ако такива са представени“.

7.4. В чл. 57, ал. 8 се изменя така:

„(8) Съставът по чл. 53 може да изисква от страните допълнителни доказателства и материали, когато е необходимо. Те се представят на другата страна за становище в едномесечен срок“

7.5. В чл. 75, ал. 7 се изменя така:

„Съставът по чл. 69, ал. 2 може да изисква от страните допълнителни доказателства и материали, когато е необходимо. Те се представят на другата страна за становище в едномесечен срок“

Мотиви:

Направеното предложение за **времева преклузия при представянето на становища и доказателства** по спорове свързани с опозиции, по-специално предложението с отговорите си заявителят, респ. опонентът изчерпателно да заявят всичките си възражения и представят всичките си доказателства, като отговорите, становищата и доказателствата, постъпили след сроковете за размяна на кореспонденция, да не се вземат предвид при разглеждане на опозициите и да не се изпращат на другата страна е в разрез с основните принципи на истинност, служебно начало и достъпност в административния процес. Подобно решение представлява грубо потъпкване на гарантирани с Конституцията права на гражданите и стопанските субекти, каквото е правото на защита. Целта на административния процес, какъвто безспорно е процеса по опозиция и заличаване на марка е да обезпечи издаване на един съобразен с материалните норми на закона индивидуален административен акт, който създава, променя, изключва или прекратява права. Административният процес не е еквивалентен на гражданския процес, чиято цел и предназначение е да защитава вече възникнали права, а не да ги създава, променя, изключва или прекратява. За да бъде

постигната целта на административния процес, административния орган следва да съобрази своят акт с всички релевантни към случая факти и обстоятелства, независимо кога са възникнали, стига да са му станали известни преди издаване на акта, както и да подпомага страните за установяване на тези факти и обстоятелства. Колкото на по-ранна фаза в производството се установят фактите и обстоятелствата, толкова по добре, тъй като това обезпечават законосъобразност на акта.

Обстоятелството, че производството по опозиция има двустранен характер и предполага представяне на доказателства от страните не следва да намалява, а напротив да засилва служебната ангажираност на административния орган към изясняване на фактите и обстоятелствата по случая, при това по всяко време което технически позволява съобразяването на акта с тях. **Патентно ведомство не е арбитър, а административен орган, който отново подчертаваме, с актовете си създава, променя, изключва или прекратява права.** Ето защо то не може да базира решенията си само на част от фактите и доказателствата, които ги установяват, под аргумент за преклузия в представянето на нови такива. Подобно решение е в разрез с редица принципи на установения в Република България правов ред, както и с основни принципи на административния процес, като принципа за истинност (чл. 7 АПК), принципа за служебното начало (чл. 9 АПК), принципа за достъпност (чл. 12 АПК).

В тази връзка са и предложенията за текстове на чл. 57, ал. 8 и чл. 75, ал. 7, които възпроизвеждат разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от сега действащия ЗМГО, която липсва в законопроекта - а тази липса е неприемлива, тъй като текстът гарантира спазването на служебното начало от административния орган като изрично му вмения правото и задължението да съдейства за установяване на обективната истина.

Не може да бъде аргумент за предложеното решение необходимостта от бързина в административното производство. В професионалните среди е известно, че в голяма част от случаите производствата в Патентно ведомство се забавят не заради късното представяне на аргументи и доказателства, а заради натовареността и често откровеното бездействие на администрацията. Това обаче, не може да става причина за ограничаване на правата и засягане на законните интереси на участващите в производството лица.

Не може да бъде аргумент за предложеното решение и факта, че подобни ограничения съществуват в производствата пред ЕUIPO. EUIPO е надправителствена агенция и тя функционира по правила, които представляват договореност между държави от различни правни семейства, с различни правни традиции и законодателства. Патентно ведомство е част от националната система държавни органи и като такова то следва да действа съобразно българския правопорядък, принципи на българския административен процес и правни традиции.

8.1. В чл. 76, ал. 2 се изменя така :

„(2) Възражението и доказателствата, когато такива са представени, се предоставят на искателя за становище в едномесечен срок.“

8.2. Текстът на чл. 76, ал. 5 се изменя така:

„(5) Съставът по чл.69, ал.2 може да изисква от страните допълнителни доказателства и материали, когато е необходимо. Те се представят на другата страна за становище в едномесечен срок“

Мотиви:

Идентични на изложените по т. 7.1. – 7.5. по-горе, като предложението за текст на чл. 76, ал. 5 е идентично на предложението за текст на чл. 75, ал. 7.

9.1. В чл. 84, ал. 5 се заличава.

9.2. В чл. 106, ал. 4 се заличава.

Мотиви:

Предложената преклузия при представянето на доказателства във фазата на съдебния контрол върху актове на ведомството не може да бъде квалифицирана по друг начин освен като явно желание за ограничаване на контрола върху тези актове.

Както бе посочено, целта на административния процес е да обезпечи издаване на един съобразен с материалните норми на закона индивидуален административен акт. Ако този акт е постановен при липса или въз основа на непълни или негодни доказателства, то предложената преклузия за събиране на доказателства в съдебна фаза ще обезсмисли изобщо съдебния контрол, **тъй като съдът ще се превърне единствено в регистратор на волята на председателя на ведомството и с решенията си ще следва да узаконява едно несъответстващо на закона правно положение.** Това не съответства на принципите на правовата държава и създава предпоставки за административен произвол спрямо гражданите и организацияте, чиито права ще се окажат в невъзможност да бъдат защитени.

Следвайки посочената по-горе логика и принципи за установяване на действителното правно положение и законност на обжалвания акт, АПК допуска представяне на доказателства дори на фаза касационно производство, стига те да са свързани с основанията за касация и независимо, че по принцип касационната инстанция е инстанция по правото, а не по фактите. Отклоняването от този принцип, освен когато това не се налага от някакви значими съображения е напълно неприемливо и следва да бъде отхвърлено.

И тук важи посоченото по горе за правилата, по които функционира EUIPO и Европейския съд. Тези институции не са аналог на Българското патентно ведомство и съд и не могат да бъдат приравнявани от процедурна гледна точка.

Предложените в мотивите към Проекта съображения за дисциплиниране на страните не могат да бъдат за сметка на техните права и интереси. В професионалните среди отдавна е известно несъгласието на ведомството да бъде осъждано за съдебни разноси поради факта, че решенето на председателя са отменя въз основа на доказателства представени за първи път пред съда. Ако това е единствения мотив за предложението, то този действително реален проблем може да бъде решен с предвиждането на норма изключваща правото на разноси в съдебната фаза, вместо по такъв недопустим начин да се ограничават правата на гражданите и организацияте.

10. В чл.83 да са създаде нова ал. 4 със следното съдържание:

„(4) В официалния бюлетин на Патентно ведомство се извършва публикация и относно всички вписвания в Държавния регистър на марките следващи регистрацията на марката. Публикацията се извършва в срок не по-късно от 3 месеца след вписването в Държавния регистър на марките.“

Мотиви:

Отпадането на публикацията в официалния бюлетин на Патентно ведомство на извършените по марката като обект на собственост вписвания е неправилно. В мотивите към Проекта не са изложени каквито и да е мотиви в тази посока. Публикациите относно промяната в правния статус на една марка са неизменна част от системата за закрила на марките (а и на други обекти на индустриална собственост) и съществуват още от края на XIX век. Те имат оповестително действие и създават

правна сигурност, изключваща всякакво позоваване на незнание на факти с правно значение. Същевременно независимо дали са в електронен или печатен вид публикациите осигуряват прозрачност относно противопоставимите на трети лица факти, намаляват риска от грешки и злоупотреби на администрацията. Независимо, че в съвременното информационно общество базите данни на ведомствата са в болшинството си публични, достъпни по всяко време и като цяло, държавите не са се отказали от публикациите на промените в правния статус на марките. Такива публикации се поддържат и от EUIPO, въпреки че то разполага с една от най-софистицираните бази данни, в която са достъпни дори документите депозирани от страните. **Доколкото бюлетина на Патентно ведомство е в електронен вид и за поддържането му ведомството не изразходва значителни средства с оглед правната сигурност публикациите относно извършените по марката вписвания следва да продължат да се извършват.**

11. Създава се нов чл. 117а :

„Защита срещу незаконосъобразна регистрация на марка в производството по нарушение.

Чл. 117а. (1) В срока за отговор на исковата молба, ответникът може да предяви насрещен иск, с който да поиска заличаване на регистрацията на марката предмет на основния иск като такава извършена в нарушение на изискванията по чл.2, чл.11 и чл.12, както и като такава, чието използване може да бъде забранено на основание по-ранно право по чл.36, ал.3, т.2.

(2) По искане на ответника, съдът информира Патентно ведомство за предявения иск, като му изпраща препис от исковата молба с всички последващи уточнения по нейния предмет. За образуваното производство по насрещния иск се прави вписване в Държавния регистър на марките, което съдържа данни за ищеца по насрещния иск, номер на делото и съда, пред който е предявен иска, както и основанието за заличаване, което се претендира, като се извършва и публикация в Официалния бюлетин на Патентно ведомство.

(3) Когато марката предмет на основния иск е извършена в нарушение на изискванията по чл.2, чл.11 и чл.12, или е такава, чието използване може да бъде забранено на основание по-ранно право по чл.36, ал.3, т.2, съдът с решението си заличава нейната регистрация, като същевременно отхвърля иска за нарушение.

(4) По искане на всяка от страните по делото или по свой почин, първоинстанционният съд изпраща на Патентно ведомство заверен препис от влязлото в сила решение за заличаване на марката или за отхвърляне на иска за нейното заличаване, което се вписва в Държавния регистър на марките. За извършеното вписване на всяка от страните се издава удостоверение като се извършва и публикация в Официалния бюлетин на Патентно ведомство.“

Мотиви:

По образец на Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 година относно марката на Европейския съюз новият закон следва да предвиди обявяване на недействителност на регистрацията на национална марка от съда въз основа на насрещен иск, предявен в производство за нарушение, на всички предвидени в закона основания. Към настоящия момент подобен механизъм е приложим към Европейски марки и няма пречка да се приложи към националните, без разбира се да се засягат производствата пред Патентно ведомство, но и без те да се явяват основание за спиране на производството пред съда. Подобна възможност, освен